

1914

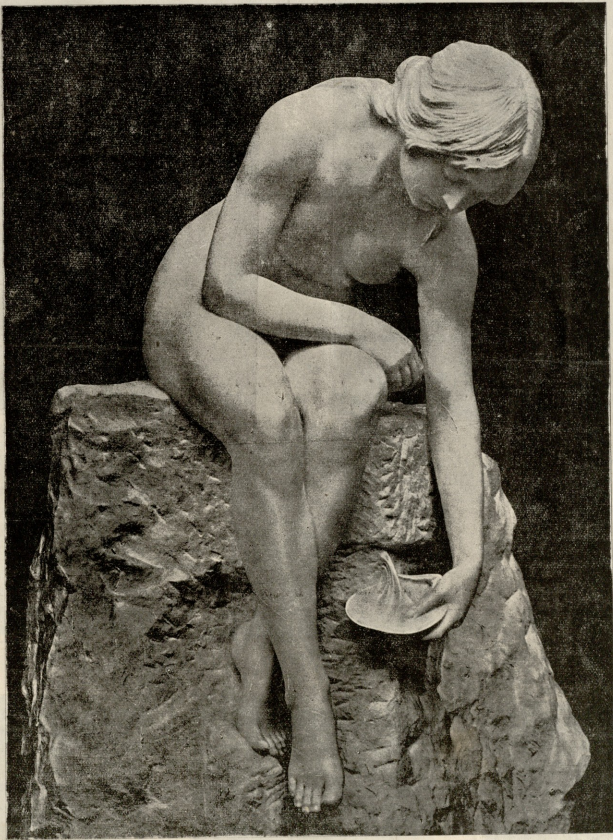
სახალხო გაზეტი

სოციალური დემოკრატია

გაზეტის № 1081

დამატების № 190

თბილისი, 1 იანვარი 1914 წ.

წყარო.

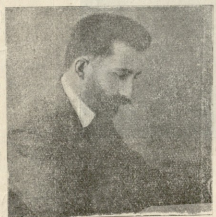
მოგილოცებთ

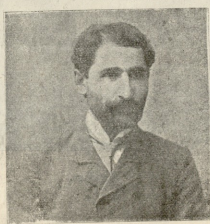
მოდელი არჩილ ჯორჯაძის ძეგლისა.

ქართველი ახალი მწერლები

(სურათები დალაგებულია ანბანზე)

ს. აბაშელი.

ბ. აბოსაირელი.

ბაბილინა.

ახალ წელიწადს

ი. გედევანიშვილი.

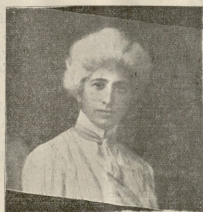
ი. გრიშაშვილი.

კ. მესაშვილი.

ი. მჭედლიშვილი.

ნ. ნაკაშიძე.

ტ. რამიშვილი.

ვ. რუხაძე.

ს. ფაშალიშვილი.

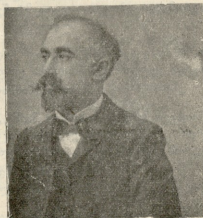
გ. ქუჩიშვილი.

ვ. შალიკაშვილი.

სან. შანშიაშვილი.

ნ. შიყვაშვილი.

შავი სინანული

ყრმა გულს ეძინა, ხოლო სული სიზმრი თ სტკებოდა. შენი არაილი სხვიანისი ახლოვანობა. კაბის შრიალი შემომესმა და გამომფხიზლდა— ვიგრძენ, ჩემს ბაგეს შენი ზაფე დაჰკონებოდა.

მოჰფრინილიყავ გაზაფხულის სიხვიების ფრთებით, რომ ჩემი რბილი სარკველი აკნთოა ვნებით, მაგრამ ამ სულმა არ მივიღო—ღმირლით გითხარა: წმინდა სიყვარულს ვერ დავწვამო მიწიურ გზებშით!

და შენ ამ ჟამად შემოქმულე, ჩემთვის იაფე, ყვეფილთ გვირგვინი დამიგლოჯე, გამინიაფე: და მიკვარს, ქალო, იმ დროს სულმა რად მოგიშორა? იქნებ მისთვის, რომ შულმშივე გრძნო სიზმრად სიამე?

მისთვის შევებში იჯექ ჩემთან და ჩენს გაზაფხულს, ჩენს ტკბილ იმედად და სიკაცხლის შევებად დასახულს, დაღონებული მისტიროდი უკვე გარდასულს და ასხენებდი შემოდგომას, შენებრ დათახულულს.

მითხარა: „მიმღერე სიყვარულის ძველი სიმღერა და დამაიწყე საზოწგნო ეს ზღაღღა, რომ ჩვენც დროება დაუნდობალია წამა, გაგავაყოლებს, რომ ჩვენც მოგწულებით, ვით ფოთილი გაყვითლებული, რომ ჩვენც გარიგალი სიკვდილის შორს გაგავაქოლებს“.

თურმე ეს სიტყვა შენს შვეობარს გულისმზად მყოფდა, მაგრამ ვაი რომ გავტოვებულს მე არ მესმოდა. მაგ შენის გულის თხოვნას იმ დროს გული არ ჰგრძნობდა და ან თუ ჰგრძნობდა, შენს სიხარულს შორს გაუარბოდა, ყრმა მყოცნებე სული ჩემი ლანდს შეტერფოდა.

გამოფრთხილე სიზმრიდან და ციოდა გარედ. ემღეროდი ჩანგზე, სანეტარო ზაც უწინ იყო, მაგრამ შენ უფრო ჰქეითინებდი ჩემს გულში მწარედ. და მიგახდი, ჩვენთვის სიხარული გარდასულ იყო და ჰანგი ჩემი ცხოვრებისგან მომხმადილო.

ო, ტანჯვა იყო მოვონება ტკბილ წარსულისა ჩვენთვის ძვირფასის და ამაოდ დაკარგულისა. კვლავ ვეღარ შევქმელ დამბრუნება გაზაფხულისა. სიკვდილი უკვე კარზე იდგა ჩენის გულისა და მოგესმინა მხოლოდ გლოვად შემკრთალ სულისა.

ნეტამც მკოდნოდა, რომ სიზმარი გამწარდებოდა! ნეტამც მკოდნოდა, რომ ნალექი სულს დამშთებოდა! რომ გულის წალოკტეს, ყრმობის ეამსა ჩემბანვე შექმნილს, სურნელოვანი, ნორჩი ვარდი დაუქქებოდა!

ახ, აწ დაიჭებე კვლავ შენს ბაგეს—გრძნობის მდინარეს, მაგრამ არ ძალიმის მისი ჰოვანა არცა მღვიძარეს, არცა მძინარეს!

ახ, აწ დაიჭებე კვლავ შენს თვალებს, ვნებით დამწველებებს, მაგრამ ვერ ეპოვებ—სივდა მუხანჯავს, ღარ მასვენებს, ხოლო ჩემს თვალებს ცრემლი ახველებს!

ახ, აწ დავიჭებ შენს მთვრალ ხელებს, ალერისს ქსელებს, მაგრამ ვერ ეპოვებ—ლეთთა ყოფნას მე ეს მიძნებებს და ეს მიმწარებს!

ერთხელ შენგენე სიზმრად მინც, ჩემო დანთქეულო, ვიდრე სიკვდილი მთლად სიკაცხლის სხვის დამიბნელებს— მაგრამ თუნდ ნატვრა ამისრულდეს, სურვილს მღვიძარეს

ხელვა ლანდისა ვერ ჩამინელებს, ასე დატრბილი მივალ სიამარეს!

და აწ ეს არის ჩეი ვიება, თუ არ არსებობს სულთ უკვდავება,

რომ სხაგან ვნახო, მოფრინდე შენთან ტ გამობორო, და დავრჩე შენთან, არ განტეშორო!

ასე დამიღა შეტრუსლ ეამი სინანულისა! კვლავ ვეღარ შევქმელ დამბრუნება გაზაფხულისა! სიკვდილის თვალს უკვე მიშურეს მკვლელო გულისა! სატრფოვ, არ გენმის მწარე გლოვა შემკრთალ სულისა! ა. შ. შინაშვილი.

გებრალეობდით...

იტანჯებოდა, კვებოდა, სტიროდა, ცრემლი სდიოდა; უფსკრულის პირას მწოლად უფსკრულში იხებებოდა.

წინ დღე არ ედგა ნათელი, და ღიმილ მთვარე ჰქრებოდა; სხვას კვლას ენთო უკვეფილო, მისთვის ღრებოდა, სტკებოდა.

გებრალეობდით, გებმის მოუკვდა სატრფო გულისა, და სამუდამოდ ჩაუქრა სანთელი სიყვარულისა...

ბ. აბოსპირელი.

ცრემლებო...

ცრემლს ვიდრეკვებე ცხარეს და ეს ცრემლები ღამის ფიქრებდა იბუშბლებიან დასტრბილწის ფრთამსუბუშები

ლესტრიალეუბებს, გარს ევლებიან.

ცრემლებო, წუთით ვის გასურთ დაეყრდნოთ ჩემს საშებელად, სანავარდოთა?

არა მყავს ტოლო, რომ გამოსძებნოთ, არცა მყოლია, რომ დამცარგოდა.

ან თუ ღაფებთ ღამის სიღრმეში ახალს გულსა მშად, თანამგრძნობლად,

ჩემ შემდგომდა ემბთა სივრცეში არ დარჩეთ გარედ, არ დარჩეთ ობლად!..

ცრემლებო, თქვიერთ მამეს მწუხარება— ამა და ბარემ შექმით გული.

ოლონდ მომეკით მე გამსვენება, ალენდ მომღეთ მე დასასრული.

ეს ჩემი სულცი აქციეთ მტვრად,— ჩემ ლექებს სულ თქვეთ დავისაკუთრებთ, გარდემტკვიან ტკბილ მეგობრად, შიგ საუკუროდ დისახბურდით!..

რ. მქედლიშვილი.

